SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 12. aprila 2011*

V zadevi T-28/10,

Euro-Information – Européenne de traitement de l'information s sedežem v Strasbourgu (Francija), ki jo zastopa A. Grolée, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa A. Folliard-Monguiral, zastopnik,

tožena stranka,

zoper odločbo drugega odbora za pritožbe UUNT z dne 11. novembra 2009 (zadeva R 635/2009-2) o prijavi za registracijo besednega znaka EURO AUTOMATIC PAYMENT kot znamke Skupnosti,

* Jezik postopka: francoščina.

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi I. Pelikánová, predsednica, K. Jürimäe (poročevalka), sodnica, in M. van der Woude, sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 26. januarja 2010,

na podlagi odgovora na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 16. aprila 2010,

na podlagi replike, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 28. junija 2010,

ker stranki v enomesečnem roku po tem, ko sta bili obveščeni o koncu pisnega postopka, nista vložili predloga za razpis obravnave ter je Splošno sodišče na podlagi poročila sodnice poročevalke in člena 135a Poslovnika Splošnega sodišča zato odločilo, da ne bo opravilo ustnega postopka,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, Euro-Information – Européenne de traitement de l'information – je 18. julija 2008 pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti, UL L 78, str. 1), vložila prijavo za registracijo znamke Skupnosti.

2 Znamka, za katero je bila vložena prijava za registracijo, je besedni znak EURO AUTOMATIC PAYMENT.

3 Proizvodi in storitve, za katere je bila vložena prijava za registracijo, spadajo v razrede 9, od 35 do 38, 42 in 45 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen.

4 Preizkuševalec je z odločbo z dne 6. aprila 2009 odobril prijavo za registracijo za vse storitve iz razredov 35, 37, 38, 42 in 45 ter za nekatere proizvode in storitve iz razredov 9 in 36. Nasprotno pa je na podlagi določb člena 7(1)(b) in (c) skupaj z določbami člena 7(2) Uredbe št. 40/94 (postala člen 7(1)(b) in (c) in člen 7(2) Uredbe št. 207/2009) zavrnil registracijo prijavljene znamke za preostale proizvode in storitve iz razredov 9 in 36. Ti proizvodi in storitve v vsakem od teh razredov ustrezajo temu opisu:

– razred 9: „prodajni avtomati, avtomati za vozovnice, karte, bančne izpiske, izpiske, plačilni avtomati, bankomati, pomnilniške kartice ali kartice z integriranim vezjem, magnetne kartice, identifikacijske kartice, magnetne ali z integriranim vezjem, plačilne, kreditne ali debetne kartice, magnetne ali z integriranim vezjem, čitalniki črtnih kod, detektorji ponarejenega denarja, magnetni nosilci podatkov, optični nosilci podatkov, stroji za obdelovanje podatkov, naprave za medsebojno zvezo, vmesniki (za računalnike), čitalniki (računalniška oprema), programska oprema (posneti programi), programska oprema za vodenje računov, monitorji (računalniški programi), računalniki, računalniške periferne enote, računalniški programi, posneti, operacijski sistemi, posneti (za računalnike), radiotelefonski aparati, avdio- in videosprejemniki, telefonski aparati, prenosni telefoni, predplačniški mehanizmi za televizijske sprejemnike, oddajniki (telekomunikacije), centralne procesne enote (procesorji), računalniški programi in računalniška strojna oprema, ki omogočajo ponudbo celovitih bančnih, finančnih in zavarovalniških storitev na daljavo, to je računalniški aparati in priprave, programska oprema varnega plačevanja za elektronsko komunikacijsko omrežje na spletu, aparati in instrumenti za elektronsko plačevanje, to je računalniški aparati in priprave, računalniška strojna oprema za elektronsko plačevanje, programska oprema za plačilne transakcije prek elektronskih medijev, elektronske plačilne kartice, električne in elektronske naprave za vodenje finančnih transakcij“;

– razred 36: „bančni posli, finančni posli, denarni posli, kreditne kartice, debetne kartice, menjalniški posli, pobotni posli (menjava), borzno posredovanje, kreditno posredništvo, denarna nakazila prek elektronskih medijev (SWIFT), finančni posli, denarni posli, finančne transakcije, plačila prek elektronskih medijev, prenos vrednostnih papirjev, sredstev, kapitala, delnic, deviz in vseh drugih vrednostnih papirjev prek elektronskih medijev, spletna plačila prek elektronskega komunikacijskega omrežja, spletno posredništvo in transakcije na elektronskem komunikacijskem omrežju“.

5 Tožeča stranka je 5. junija 2009 pri UUNT vložila pritožbo zoper odločbo preizkuševalca v delu, s katerim je zavrnjena registracija prijavljene znamke za proizvode in storitve iz razredov 9 in 36, kot so opisani v točki 4 zgoraj.

6 Drugi odbor za pritožbe UUNT je z odločbo z dne 11. novembra 2009 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) pritožbo zavrnil.

7 Odbor za pritožbe je glede na to, da vsi povprečni angleško govoreči potrošniki in poklicni uporabniki v Evropski skupnosti razumejo prijavljeno znamko, menil, da je preizkuševalec pravilno razložil pomen treh besed, iz katerih je ta sestavljena. Zato je po eni strani menil, da je z besedno zvezo „euro automatic payment“ neposredno opisan namen proizvodov iz razreda 9, to je omogočiti avtomatsko plačevanje v eurih, po drugi strani pa je še trdil, da ta besedna zveza vključuje neposredne informacije o namenu storitev iz razreda 36, to je o avtomatskem plačevanju ali prejemu plačila v eurih. Zato je odbor za pritožbe zlasti sklenil, da je prijavljena znamka opisna v smislu člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009.

Predlogi strank

8 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razveljavi;

– prijavljeno znamko registrira za vse proizvode in storitve iz razredov 9 in 36;

– UUNT naloži plačilo stroškov, ki jih je tožeča stranka priglasila pri UUNT in Splošnem sodišču.

9 UUNT Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Dopustnost drugega predloga

10 UUNT podaja ugovor nedopustnosti v zvezi z drugim tožbenim predlogom, s katerim tožeča stranka od Splošnega sodišča zahteva, naj UUNT naloži registracijo prijavljene znamke za vse zadevne proizvode in storitve.

11 Tožeča stranka z drugim predlogom Splošnemu sodišču predlaga, naj registrira prijavljeno znamko.

12 Ta predlog je mogoče razlagati na dva načina. Po eni strani bi lahko razumeli, da se z njim od Splošnega sodišča zahteva, naj UUNT naloži registracijo prijavljene znamke. Vendar iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora v skladu s členom 63(6) Uredbe št. 40/94 (postal člen 65(6) Uredbe št. 207/2009) UUNT storiti vse, kar je treba, da izvrši sodbo sodišča Skupnosti. Tako ni naloga Splošnega sodišča, da UUNT odredi določeno ravnanje. Slednji mora namreč ukrepati v skladu z izrekom in obrazložitvijo sodbe Splošnega sodišča (sodbe Splošnega sodišča z dne 31. januarja 2001 v zadevi Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld proti UUNT (Giroform), T-331/99, Recueil, str. II-433, točka 33; z dne 21. aprila 2005 v zadevi Ampafrance proti UUNT – Johnson & Johnson (monBeBé), T-164/03, ZOdl., str. II-1401, točka 24, in z dne 15. marca 2006 v zadevi Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia proti UUNT – Ferrero (FERRÓ), T-35/04, ZOdl., str. II-785, točka 15).

13 Po drugi strani je mogoče drugi predlog tožeče stranke razumeti, kot da se z njim Splošnemu sodišču predlaga, naj spremeni izpodbijano odločbo na podlagi člena 65(3)

Uredbe št. 207/2009 tako, da sprejme odločbo, ki bi jo moral sprejeti odbor za pritožbe v skladu z določbami Uredbe št. 40/94. Vendar oddelki UUNT, pristojni za to področje, ne sprejemajo formalnih odločitev o ugotovitvi registracije znamke Skupnosti, ki bi jih bilo mogoče izpodbijati s tožbo. Zato odbor za pritožbe ni pristojen za odločanje o predlogu, naj registrira znamko Skupnosti. V teh okoliščinah Splošno sodišče prav tako ne more odločati o predlogu za spremembo, katerega namen je, da tako spremeni odločbo odbora za pritožbe (sklep Splošnega sodišča z dne 30. junija 2009 v zadevi Securvita proti UUNT (Natur-Aktien-Index), T-285/08, ZOdl., str. II-2171, točke 14 in od 17 do 23).

14 Zato je treba drugi predlog tožeče stranke zavreči kot nedopusten.

Dopustnost dokumentov, predloženih v prilogi 9 k tožbi

15 UUNT trdi, da je priloga 9 k tožbi nedopustna, ker vsebuje dokaze, ki niso bili predloženi med postopkom, ki je potekal pred njim.

16 Tožeča stranka ne izpodbija dejstva, da so zadevni dokazi novi.

17 Glede tega je treba opozoriti, da je na podlagi sodne prakse namen tožb pred Splošnim sodiščem nadzor zakonitosti odločb odborov za pritožbe UUNT v smislu člena 65

Uredbe št. 207/2009, tako da preučevanje dejanskih okoliščin ob upoštevanju dokazov, ki so bili prvič predloženi pred Splošnim sodiščem, ni njegova naloga. Dopustitev takih dokazov je namreč v nasprotju s členom 135(4) Poslovnika Splošnega sodišča, na podlagi katerega s pisnimi vlogami strank ni mogoče spremeniti predmeta postopka pred odborom za pritožbe (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 6. marca 2003 v zadevi DaimlerChrysler proti UUNT (Mreža hladilnika), T-128/01, Recueil, str. II-701, točka 18).

18 V obravnavanem primeru se ne izpodbija dejstvo, da so bili dokazi iz priloge 9 k tožbi prvič predloženi pred Splošnim sodiščem. Zato je treba te dokumente zavrniti kot nedopustne.

Vsebinska preučitev

19 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja dva tožbena razloga, in sicer, prvič, kršitev člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009, in drugič, kršitev člena 7(1)(b) te uredbe.

Trditve strank

20 Tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom trdi, da z vidika upoštevne javnosti ne obstaja dovolj neposredna in konkretna vez med spornim znakom ter proizvodi in

storitvami, za katere je bila registracija zavrnjena. Zato naj prijavljena znamka ne bi bila opisna v smislu člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009.

21 Na prvem mestu tožeča stranka v zvezi s pomenom izrazov, ki sestavljajo zadevni znak, trdi, da je mogoče po eni strani besedo „euro“ razumeti, kot da se nanaša na skupno evropsko valuto, po drugi strani pa beseda „payment“ v prevodu pomeni „plačilo“. Kar zadeva izraz „automatic“, ki se prevaja kot „avtomatičen“, tožeča stranka trdi, da to pomeni, „ki se izvede brez uporabe volje“. Glede tega še trdi, da izraz „automatic“ nima nobenega pomena z bančnega ali s finančnega področja.

22 Na drugem mestu tožeča stranka v zvezi s pomenom besedne zveze „euro automatic payment“ kot celote trdi, da zato ker so besede, iz katerih je sestavljena, takoj prepoznavne, znamka še ni opisna. Glede tega meni, da se je odbor za pritožbe – ker ni predlagal nobenega pomena za besedno zvezo „euro automatic payment“ – verjetno oprl na pomen, ki ga je navedel preizkuševalec, to je „avtomatsko plačilo v eurih“. Vendar naj ta besedna zveza z vidika upoštevne javnosti in zadevnih proizvodov ne bi imela neposrednega, jasnega in takoj prepoznavnega pomena. Besedna zveza „euro automatic payment“ naj bi bila namreč za potrošnike le nedoločen pojem, saj je vsaj neobičajno, da se plačilo izvede avtomatsko, to je brez izražene volje.

23 Na tretjem mestu tožeča stranka trdi, da prijavljena znamka ni opisna niti z vidika proizvodov iz razreda 9, za katere je bila prijava za registracijo znamke zavrnjena.

24 Prvič, kar zadeva „pomnilniške kartice ali kartice z integriranim vezjem, magnetne kartice, identifikacijske kartice, magnetne ali z integriranim vezjem, plačilne, kreditne ali debetne kartice, magnetne ali z integriranim vezjem, [in] elektronske plačilne kartice“ (v nadaljevanju: kartice iz razreda 9) na eni strani ter „magnetne nosilce podatkov, optične nosilce podatkov, stroje za obdelovanje podatkov, naprave za medsebojno zvezo, vmesnike (za računalnike), čitalnike (računalniška oprema), programsko opremo (posnete programe), programsko opremo za vodenje računov, monitorje (računalniške programe), računalnike, računalniške periferne enote, računalniške programe, posnete, operacijske sisteme, posnete (za računalnike), centralne procesne enote (procesorje), računalniške programe in računalniško strojno opremo, ki omogočajo ponudbo celovitih bančnih, finančnih in zavarovalniških storitev na daljavo, to je računalniške aparate in priprave, programsko opremo varnega plačevanja za elektronsko komunikacijsko omrežje na spletu, aparate in instrumente za elektronsko plačevanje, to je računalniške aparate in priprave, računalniško strojno opremo za elektronsko plačevanje, programsko opremo za plačilne transakcije prek elektronskih medijev, elektronske plačilne kartice, električne in elektronske naprave za vodenje finančnih transakcij“ in „radiotelefonske aparate, avdio- in videosprejemnike, telefonske aparate, prenosne telefone, predplačniške mehanizme za televizijske sprejemnike [in] oddajnike (telekomunikacije)“ (v nadaljevanju: računalniški in telekomunikacijski proizvodi iz razreda 9) na drugi strani, tožeča stranka v bistvu trdi, da se odbor za pritožbe ne bi smel opreti na splošno utemeljitev za vse zgoraj navedene proizvode, saj z nekaterimi karticami iz razreda 9 ni mogoče plačevati, nekateri računalniški in telekomunikacijski proizvodi iz razreda 9 pa ne morejo vključevati plačilnega mehanizma.

25 Drugič, tožeča stranka trdi, da postopkov, ki se izvajajo z „avtomati za vozovnice“, „detektorji ponarejenega denarja“, „bankomati“ in „čitalniki črtnih kod“, ki so ločeno navedeni v prijavi znamke, v nasprotju s trditvami iz izpodbijane odločbe ni mogoče šteti za plačevanje. Zato trdi, da sporna znamka z vidika teh proizvodov ali ene od njihovih lastnosti ni opisna.

26 Tretjič, tožeča stranka trdi, da „avtomati za bančne izpiske [in] izpiske“ iz prijave znamke v nasprotju s trditvami iz izpodbijane odločbe niso neločljivo povezani z „avtomati za vozovnice [bankomati]“, pa tudi če bi bili, naj tudi zadnjenavedeni – podobno kot „avtomati za bančne izpiske [in] izpiske“ – ne bi imeli nič skupnega s plačevanjem.

27 Četrtič, kar zadeva „prodajne avtomate“ in „avtomate za karte“, naj se plačilo, s katerim uporabnik kupi storitev, ki jo ponujajo ti aparati, ne bi izvedlo avtomatsko, temveč namerno, zato naj bi bila zveza besed „automatic“, „euro“ in „payment“ za zadevne proizvode le evokativna, ne pa opisna.

28 Petič, tožeča stranka trdi, da je z ločeno zahtevo za zaščito prijavljene znamke za posamezne proizvode iz razreda 9 želela doseči različno zaščito za proizvode, ki omogočajo plačevanje, in tiste, ki s plačevanjem nimajo nič skupnega.

29 Na četrtem mestu tožeča stranka trdi, da prijavljena znamka ni opisna z vidika storitev iz razreda 36, kot so navedene v točki 4 zgoraj, za katere je bila prijava znamke zavrnjena (v nadaljevanju: storitve iz razreda 36).

30 Prvič, kar zadeva storitve „borznega posredovanja“, tožeča stranka trdi, da se te navezujejo na poklic posrednika, ki posreduje na borzi za izmenjavo vrednostnih papirjev. Glede tega trdi, da prijavljena znamka ni opisna niti z vidika namena zadevnih storitev niti z vidika katere koli njihove lastnosti. Enako naj bi bilo mogoče trditi tudi za storitve „spletnega posredništva na elektronskem komunikacijskem omrežju“.

31 Drugič, kar zadeva „menjalniške posle“, tožeča stranka izpodbija analizo odbora za pritožbe, po kateri naj bi ti posli vključevali plačevanje. Torej naj prijavljena znamka ne bi bila opisna niti z vidika teh storitev niti z vidika ene od njihovih lastnosti.

32 Na petem mestu tožeča stranka trdi, prvič, da v zvezi s proizvodi in storitvami iz prijave znamke, ki spadajo na bančno in finančno področje, za katere sta lahko izraza „payment“ in „euro“ evokativna, besedna zveza „euro automatic payment“ nima neposrednega, jasnega in takoj prepoznavnega pomena, zato je lahko kvečjemu evokativna, kar je bilo potrjeno s poglobljeno analizo, opravljeno pri upoštevni javnosti na zadevnem področju. Po mnenju tožeče stranke to zadeva te proizvode in storitve:

– v razredu 9: „plačilne, kreditne ali debetne kartice, plačilne avtomate, bankomate, predplačniške mehanizme za televizijske sprejemnike, računalniške programe in računalniško strojno opremo, ki omogočajo ponudbo celovitih bančnih, finančnih in zavarovalniških storitev na daljavo, to je računalniške aparate in priprave, programsko opremo varnega plačevanja za elektronsko komunikacijsko omrežje na spletu, aparate in instrumente za elektronsko plačevanje, to je računalniške aparate in priprave, računalniško strojno opremo za elektronsko plačevanje, programsko opremo za plačilne transakcije prek elektronskih medijev, elektronske

plačilne kartice, magnetne ali z integriranim vezjem, [ter] električne in elektronske naprave za vodenje finančnih transakcij“;

– v razredu 36: vse storitve iz točke 4 zgoraj, razen „menjalniških poslov, borznega posredovanja, kreditnega posredništva, prenosa vrednostnih papirjev, sredstev, kapitala, delnic, deviz in vseh drugih vrednostnih papirjev prek elektronskih medijev [ter] spletnega posredništva in transakcij na elektronskem komunikacijskem omrežju“.

33 Ker naj bi se torej za zadevne proizvode in storitve uporabljala nenatančna in nerazumljiva besedna zveza, naj prijavljene znamke ne bi bilo mogoče šteti za opisno. Tožeča stranka v podporo svoji utemeljitvi navaja predhodno prakso UUNT in pri tem trdi, da na podlagi člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 ni mogoče zavrniti registracije znaka, ki je le evokativen.

34 Drugič, kar zadeva preostale navedene proizvode in storitve, ki po mnenju tožeče stranke ne spadajo na bančno in finančno področje, naj izraza „euro“ in „payment“ ne bi bila evokativna, ampak domišljijska. Tako naj besedna zveza „euro automatic payment“ sploh ne bi imela nobenega pomena. Torej naj ne bi bila opisna niti z vidika zadevnih proizvodov in storitev niti z vidika ene od njihovih lastnosti.

35 Tožeča stranka zato trdi, da prijavljena znamka z vidika proizvodov in storitev, za katere je bila registracija zavrnjena, ni opisna, ampak je domišljijska ali kvečjemu evokativna.

36 Na šestem mestu tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da ni dokazal, zakaj naj bi se prijavljena znamka „na splošno uporabljala v gospodarskem prometu v zvezi z zadevnimi proizvodi ali [s] storitvami“. Odbor za pritožbe naj namreč ne bi dokazal, da se zadevni znak uporablja – ali bi se lahko uporabljal v prihodnosti – v opisne namene.

37 UUNT izpodbija trditve tožeče stranke.

Presoja Splošnega sodišča

38 Na podlagi člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 se zavrne registracija znamk, ki jih sestavljajo izključno znaki ali podatki, ki lahko v gospodarskem prometu označujejo vrsto, kakovost, količino, namen, vrednost, geografski izvor ali čas proizvodnje blaga ali opravljanja storitve ali druge lastnosti blaga ali storitve. Za take opisne znake namreč velja, da ne morejo opravljati bistvene naloge znamke, da torej ne morejo označevati izvora (sodba Sodišča z dne 23. oktobra 2003 v zadevi UUNT proti Wrigley, C-191/01 P, Recueil, str. I-12447, točki 29 in 30).

39 S tega vidika so znaki in podatki, določeni v členu 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009, tisti, ki so lahko namenjeni navadni uporabi pri ciljni javnosti za opis – neposredno ali z omembo ene od bistvenih lastnosti – proizvoda ali storitve, za katero je bila vložena prijava registracije (sodba Sodišča z dne 20. septembra 2001 v zadevi Procter & Gamble proti UUNT, C-383/99 P, Recueil, str. I-6251, točka 39, in sodba Splošnega sodišča z dne 22. junija 2005 v zadevi Metso Paper Automation proti UUNT (PAPERLAB), T-19/04, ZOdl., str. II-2383, točka 24).

40 Iz tega izhaja, da mora imeti znak za to, da spada v okvir prepovedi, določene s členom 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009, z zadevnimi proizvodi ali s storitvami dovolj neposredno in konkretno vez, ki omogoča zadevni javnosti, da takoj in brez pomislekov spozna opis zadevnih proizvodov ali storitev oziroma ene od njihovih lastnosti (zgoraj v točki 39 navedena sodba PAPERLAB, točka 25).

41 Presojo opisnosti znaka je treba torej opraviti glede na proizvode ali storitve, za katere je prijavljena registracija znaka, in glede na to, kako ga razume upoštevna javnost, ki jo sestavljajo potrošniki teh proizvodov ali storitev (sodba Splošnega sodišča z dne 14. junija 2007 v zadevi Europig proti UUNT (EUROPIG), T-207/06, ZOdl., str. II-1961, točka 30).

42 V obravnavanem primeru stranki ne izpodbijata dejstva, da je lahko odbor za pritožbe upravičeno menil, da upoštevno javnost sestavljajo angleško govoreči potrošniki v Skupnosti ter da ta javnost vključuje poklicne in nepoklicne uporabnike, ki naj bi bili normalno obveščeni ter tudi razumno pozorni in preudarni. Ne izpodbija se niti to, da so trije besedni elementi, ki sestavljajo prijavljeno znamko, angleške besede, ki jih ta javnost razume.

43 Najprej je treba kot neutemeljeno zavrniti trditev tožeče stranke (glej točko 36 zgoraj), da odbor za pritožbe ni dokazal, da se zadevni znak uporablja – ali bi se lahko uporabljal v prihodnosti – v opisne namene.

44 Iz sodne prakse namreč izhaja, da člen 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 sledi splošnemu cilju, ki zahteva, da lahko opisne znake ali podatke o kategorijah proizvodov ali storitev, za katere se predlaga registracija, prosto uporabljajo vsi (zgoraj v točki 38

navedena sodba UUNT proti Wrigley, točka 31), pri čemer pa je treba še upoštevati, da njegova uporaba ni odvisna od obstoja konkretne, dejanske in resne potrebe po razpoložljivosti (sodba Splošnega sodišča z dne 27. februarja 2002 v zadevi Streamserve proti UUNT (STREAMSERVE), T-106/00, Recueil, str. II-723, točka 39).

45 Zato je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 40 zgoraj, preučiti, ali se za prijavljeno znamko uporablja prepoved iz člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009. V postopku te preučitve je treba prijavljeno znamko presoditi kot celoto (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 19. aprila 2007 v zadevi UUNT proti Celltech, C-273/05 P, ZOdl., str. I-2883, točke od 78 do 80).

46 Kar zadeva besedno zvezo „euro automatic payment“, je treba navesti, da ne odstopa od skladenjskih ali besedotvornih pravil angleščine, temveč se sklada z njimi (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 20. marca 2002 v zadevi DaimlerChrysler proti UUNT (CARCARD), T-356/00, Recueil, str. II-1963, točka 29). Glede tega stranki ne izpodbijata, da pridevnik „automatic“ očitno označuje samostalnik „payment“.

47 Kar zadeva pomen sestavnih delov prijavljene znamke, ni sporno, da je mogoče po eni strani besedo „euro“ razumeti, kot da se nanaša na skupno evropsko valuto, po drugi strani pa beseda „payment“, ki se prevaja kot „plačilo“, za upoštevno javnost v vsakdanjem sporazumevanju pomeni plačilo določenega denarnega zneska na podlagi denarne obveznosti. Beseda „automatic“ po mnenju tožeče stranke pomeni dejanje, ki se izvede brez uporabe volje. Zato po njenem mnenju besedna zveza „euro automatic payment“ nima neposrednega, jasnega in takoj prepoznavnega pomena.

48 Vendar pa to, da beseda „automatic“ pomeni mehanizem, ki lahko sam izvede določeno dejanje ali samostojno uporabi določen postopek, še ne izključuje možnosti, da je zadevni mehanizem sprožila človekova volja ali da zadevna volja celo ohranja njegovo delovanje. To velja na primer za trajnike v korist tretjih oseb, ki se sklenejo z banko. Torej je mogoče v nasprotju s trditvami tožeče stranke besedno zvezo „euro automatic payment“ razlagati, kot da se nanaša na izvajanje avtomatskega procesa plačevanja v eurih, za katerega se je uporabnik enkratno ali trajno odločil po svoji volji.

49 UUNT v nasprotju s trditvami tožeče stranke tudi upravičeno trdi, da se beseda „automatic“, ki je izpeljana iz angleške besedne družine s korenom „automat“, v tem jeziku pogosto uporablja na bančnem in finančnem področju. Tako se na primer beseda „automat“ na splošno uporablja v pomenu bankomata, „automated teller machine“ pa prav tako pomeni bančni avtomat ali bankomat. Torej upoštevna javnost ne bo presenečena nad tem, da se v angleščini besedi „automatic“ in „payment“ na bančnem in finančnem področju uporabljata skupaj, niti se ji to ne bo zdelo neobičajno.

50 Nazadnje je treba še opozoriti, da dejstvo, da ima lahko prijavljena znamka po trditvah tožeče stranke še druge pomene, ni ovira za uporabo absolutnega razloga za zavrnitev iz člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009. Iz ustaljene sodne prakse namreč izhaja, da je treba na podlagi zadevne določbe zavrniti registracijo besednega znaka, če ta v najmanj enem od svojih mogočih pomenov opisuje lastnost zadevnih proizvodov ali storitev (zgoraj v točki 38 navedena sodba UUNT proti Wrigley, točka 32, in sodba Splošnega sodišča z dne 9. marca 2010 v zadevi Euro-Information proti UUNT (EURO AUTOMATIC CASH), T-15/09, neobjavljena v ZOdl., točka 39).

51 Na podlagi navedenega je treba skleniti, da je odbor za pritožbe upravičeno ugotovil, da je preizkuševalec besedni zvezi „euro automatic payment“ pravilno pripisal pomen avtomatskega plačevanja v eurih. To besedno zvezo je treba torej razlagati, kot da se nanaša na mehanizem plačevanja v eurih, za katerega se je potrošnik enkratno ali trajno odločil po svoji volji in ki lahko sam izvede določeno dejanje ali samostojno uporabi določen postopek. Treba je ugotoviti, da je ta pomen za upoštevno javnost prepoznaven brez poglobljene analize ali intelektualnega pristopa.

52 Zato je treba trditev tožeče stranke, da besedna zveza „euro automatic payment“ nima neposrednega, jasnega in takoj prepoznavnega pomena, zavrniti kot neutemeljeno.

53 Torej je treba še preučiti, ali je besedna zveza „euro automatic payment“ ob upoštevanju pomena, ki ji ga je treba pripisati, opisna z vidika proizvodov in storitev, za katere je bila prijavljena registracija znamke.

54 Glede tega, prvič, v zvezi z bistvenimi formalnostmi, ki jih je treba upoštevati pri preizkusu prijave znamke Skupnosti, iz sodne prakse v zvezi z obveznostjo obrazložitve po eni strani izhaja, da se mora preučitev absolutnih razlogov za zavrnitev nanašati na vsakega od proizvodov ali storitev, za katere se zahteva registracija znamke, in po drugi strani, da mora biti odločitev, s katero pristojni organ zavrne registracijo znamke, načeloma obrazložena za vsakega od navedenih proizvodov ali navedenih storitev (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 20. maja 2009 v združenih zadevah CFCMCEE proti UUNT (P@YWEB CARD in PAYWEB CARD), T-405/07 in T-406/07, ZOdl. str. II-1441, točka 54 in navedena sodna praksa). Sodišče je pojasnilo, da ta obveznost obrazložitve izhaja tudi iz pomembne zahteve, da je mogoče vse odločbe organa, s katerimi se zavrne pridobitev pravice, ki je priznana s pravom Skupnosti, podrediti sodnemu nadzoru, ki je namenjen zagotovitvi učinkovitega varstva te pravice in se mora zato nanašati na zakonitost razlogov. Vendar pa se lahko pristojni organ, kadar

se isti razlog za zavrnitev uporablja za kategorijo ali skupino proizvodov oziroma storitev, omeji na splošno obrazložitev za vse zadevne proizvode ali storitve (sodba Sodišča z dne 15. februarja 2007 v zadevi BVBA Management, Training en Consultancy, C-239/05, ZOdl., str. I-1455, točke od 34 do 37, in zgoraj navedena sodba P@YWEB CARD in PAYWEB CARD, točka 54).

55 Kljub temu pa možnost UUNT, da skupaj obrazloži uporabo absolutnega razloga za zavrnitev za kategorijo ali skupino proizvodov oziroma storitev, ne sme ovirati cilja obveznosti obrazložitve na podlagi člena 253 ES in člena 75, prvi stavek, Uredbe št. 207/2009, v skladu s katerim je treba omogočiti sodni nadzor odločbe o zavrnitvi registracije znamke Skupnosti. Zato morajo biti zadevni proizvodi ali storitve med seboj dovolj neposredno in konkretno povezani, in sicer toliko, da tvorijo dovolj homogeno kategorijo ali skupino proizvodov oziroma storitev, da lahko UUNT glede njih poda tako skupno obrazložitev. Le dejstvo, da so zadevni proizvodi ali storitve v istem razredu Nicejskega aranžmaja, zato ne zadostuje, saj je v teh razredih pogosto veliko različnih proizvodov ali storitev, ki niso nujno medsebojno povezani dovolj neposredno in konkretno (glej zgoraj v točki 54 navedeno sodbo P@YWEB CARD in PAYWEB CARD, točka 55 in navedena sodna praksa).

56 Drugič, kar zadeva vsebinsko preučitev prijave znamke Skupnosti, iz sodne prakse izhaja, da mora UUNT na podlagi Uredbe št. 207/2009 preučiti prijavo znamke Skupnosti v zvezi z vsemi proizvodi ali storitvami s seznama proizvodov ali storitev, na katere se nanaša prijava registracije; če pa ta seznam vključuje eno ali več kategorij proizvodov ali storitev, UUNT ni treba preučiti vsakega posameznega proizvoda ali storitve, ki je del določene kategorije, ampak mora preučiti zadevno kategorijo kot tako (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 9. julija 2008 v zadevi Reber

proti UUNT – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), T-304/06, ZOdl., str. II-1927, točki 22 in 23 ter navedena sodna praksa).

57 Zato je treba, tretjič, po analogiji s sodno prakso, navedeno v točkah 54 in 55 zgoraj, šteti, da lahko UUNT z vidika vsebinskih pogojev za preučitev prijave znamke Skupnosti, kot so navedeni v točki 56 zgoraj, izvede skupno preučitev za celo kategorijo proizvodov ali storitev le, če so zadevni proizvodi ali storitve med seboj dovolj neposredno in konkretno povezani, in sicer toliko, da tvorijo dovolj homogeno kategorijo ali skupino proizvodov ali storitev.

58 Na podlagi teh načel je treba preveriti, ali je odbor za pritožbe pravno zadostno preučil opisnost prijavljene znamke z vidika zadevnih proizvodov in storitev.

– Kartice iz razreda 9

59 Kar zadeva kartice iz razreda 9, to je „pomnilniške kartice ali kartice z integriranim vezjem, magnetne kartice, identifikacijske kartice, magnetne ali z integriranim vezjem, plačilne, kreditne ali debetne kartice, magnetne ali z integriranim vezjem, [ter] elektronske plačilne kartice“, je odbor za pritožbe v točki 20 izpodbijane odločbe menil, da je prijavljena znamka opisna z vidika namena zadevnih proizvodov, saj je te kartice mogoče uporabiti za postopke plačevanja.

60 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da ti proizvodi, ki so vsi namenjeni isti javnosti, to je širši javnosti in poklicnim uporabnikom, zaradi svojih lastnosti in podobnih ali celo popolnoma enakih funkcij sestavljajo homogeno skupino proizvodov, ker imajo obliko kartice z magnetnim trakom, integriranim vezjem ali s čipom, ki omogoča zapis ali prenos podatkov z (digitalnim) orodjem za branje in obdelavo podatkov.

61 Te kartice namreč omogočajo, da se vsebovane informacije in podatki po komunikacijskem omrežju, kot so internet, kabelsko ali satelitsko omrežje, prenesejo do ponudnika storitev, da lahko identificira njihovega imetnika in njegovo pravico dostopa. S takim prenosom informacij in podatkov se lahko imetnikom zlasti omogoči – po potrebi plačljiv – dostop do zadevnega omrežja, s čimer se jim zagotovi elektronsko plačevanje (glej zgoraj v točki 54 navedeno sodbo P@YWEB CARD in PAYWEB CARD, točka 59 in navedena sodna praksa).

62 Torej je lahko odbor za pritožbe upravičeno trdil, da ima po eni strani ta kategorija proizvodov skupne lastnosti, med drugim to, da omogoča plačevanje v eurih, in je zato prijavo za registracijo znamke Skupnosti, ki se je nanašala na te proizvode, preučil skupaj za celo kategorijo, po drugi strani pa je prav tako upravičeno menil, da bo upoštevna javnost, ko ji bodo ponujeni proizvodi iz te kategorije z znakom „euro automatic payment“, zadevne proizvode takoj in brez pomislekov povezala s karticami za avtomatsko plačevanje v eurih.

63 Torej je odbor za pritožbe upravičeno menil, da je prijavljena znamka z vidika zadevnih kartic opisna.

– Računalniški in telekomunikacijski proizvodi iz razreda 9

64 Kar zadeva računalniške in telekomunikacijske proizvode iz razreda 9, to je „magnetne nosilce podatkov, optične nosilce podatkov, stroje za obdelovanje podatkov, naprave za medsebojno zvezo, vmesnike (za računalnike), čitalnike (računalniška oprema), programsko opremo (posnete programe), programsko opremo za vodenje računov, monitorje (računalniške programe), računalnike, računalniške periferne enote, računalniške programe, posnete, operacijske sisteme, posnete (za računalnike), centralne procesne enote (procesorje), računalniške programe in računalniško strojno opremo, ki omogočajo ponudbo celovitih bančnih, finančnih in zavarovalniških storitev na daljavo, to je računalniške aparate in priprave, programsko opremo varnega plačevanja za elektronsko komunikacijsko omrežje na spletu, aparate in instrumente za elektronsko plačevanje, to je računalniške aparate in priprave, računalniško strojno opremo za elektronsko plačevanje, programsko opremo za plačilne transakcije prek elektronskih medijev, elektronske plačilne kartice [ter] električne in elektronske naprave za vodenje finančnih transakcij“, ki spadajo na področje računalništva, ter „radiotelefonske aparate, avdio- in videosprejemnike, telefonske aparate, prenosne telefone, predplačniške mehanizme za televizijske sprejemnike [in] oddajnike (telekomunikacije)“, ki spadajo na področje telekomunikacij, je odbor za pritožbe v točki 22 izpodbijane odločbe menil, da lahko vsi vključujejo mehanizem avtomatskega plačevanja ter da zato obstaja dovolj neposredna in konkretna vez med prijavljeno znamko in navedenimi proizvodi.

65 Prvič, kar zadeva računalniške proizvode iz razreda 9, ki so vsi namenjeni isti javnosti, to je širši javnosti in poklicnim uporabnikom, ti zaradi svojih lastnosti in podobnih ali celo popolnoma enakih funkcij sestavljajo homogeno skupino proizvodov, saj vsi omogočajo zapis, shranjevanje, obdelavo, prenos in ponovno predvajanje informacij in podatkov. Ti proizvodi namreč iz istih razlogov, kot so bili navedeni

v točki 61 zgoraj v zvezi s karticami, uporabnikom zlasti omogočajo elektronsko plačevanje, tudi na daljavo.

66 Torej je lahko odbor za pritožbe upravičeno trdil, da ima po eni strani ta kategorija proizvodov skupne lastnosti, med drugim to, da omogoča plačevanje v eurih, in je zato prijavo za registracijo znamke Skupnosti, ki se je nanašala na te proizvode, preučil skupaj za celo kategorijo, po drugi strani pa je prav tako upravičeno menil, da bo upoštevna javnost, ko ji bodo ponujeni proizvodi iz te kategorije z znakom „euro automatic payment", te takoj in brez pomislekov povezala s proizvodom, ki je povezan s komunikacijskim omrežjem, vključuje mehanizem avtomatskega plačevanja in s katerim bo lahko v zadevnem omrežju neposredno plačevala v eurih.

67 Drugič, kar zadeva telekomunikacijske proizvode iz razreda 9, ki so vsi namenjeni isti javnosti, to je širši javnosti in poklicnim uporabnikom, ti zaradi svojih lastnosti in podobnih ali celo popolnoma enakih funkcij sestavljajo homogeno skupino proizvodov, saj vsi omogočajo zapis, obdelavo, prenos ter ponovno predvajanje informacij in podatkov. Ti proizvodi namreč iz istih razlogov, kot so bili navedeni v točki 61 zgoraj v zvezi s karticami, uporabnikom zlasti omogočajo elektronsko plačevanje, tudi na daljavo. To velja tudi za „predplačniške mehanizme za televizijske sprejemnike", saj so ti mehanizmi, kot je dekodirnik ali naprava za sprejemanje plačljivih televizijskih programov, ki so na voljo v kabelskem ali satelitskem omrežju, opremljeni s kartico (pogosto imenovano „pametna kartica") in tudi z napravo, v katero se lahko ta kartica vstavi, da se omogoči plačljiv dostop do takega omrežja (glej po analogiji zgoraj v točki 54 navedeno sodbo P@YWEB CARD in PAYWEB CARD, točka 59 in navedena sodna praksa).

68 Torej je lahko odbor za pritožbe upravičeno trdil, da ima po eni strani ta kategorija proizvodov skupne lastnosti, med drugim to, da omogoča plačevanje v eurih, in je zato prijavo za registracijo znamke Skupnosti, ki se je nanašala na te proizvode, preučil skupaj za celo kategorijo (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 23. septembra 2009 v zadevi France Télécom proti UUNT (UNIQUE), T-396/07, neobjavljena v ZOdl., točka 29), po drugi strani pa je prav tako upravičeno menil, da bo upoštevna javnost, ko ji bodo ponujeni proizvodi iz te kategorije z znakom „euro automatic payment“, te takoj in brez pomislekov povezala s proizvodom, ki je povezan s komunikacijskim omrežjem, vključuje mehanizem avtomatskega plačevanja in s katerim bo lahko v zadevnem omrežju neposredno plačevala v eurih.

69 Torej je odbor za pritožbe upravičeno menil, da je prijavljena znamka z vidika zadevnih računalniških in telekomunikacijskih proizvodov opisna.

– Preostali proizvodi iz razreda 9

70 Na prvem mestu, kar zadeva „plačilne avtomate“ in „bankomate“, je treba ugotoviti – podobno kot odbor za pritožbe v točki 15 izpodbijane odločbe in v nasprotju s trditvami tožeče stranke –, da je namen prvih ter mogoč in verjeten namen drugih prav avtomatsko plačevanje.

71 Prijavljena znamka bo torej razumljena, kot da označuje tehnično funkcijo zadevnih proizvodov, to je možnost plačevanja v eurih, ali kot da se nanaša na eno od njihovih lastnosti, to je avtomatičnost, ki je lahko eden od dejavnikov, na podlagi katerih

upoštevna javnost izbira med takimi proizvodi. Torej prijavljena znamka upoštevni javnosti daje podatke o eni od bistvenih lastnosti zadevnih proizvodov, to je o tem, da so opremljeni ali bi bili lahko opremljeni z mehanizmom, ki omogoča avtomatsko plačevanje v eurih.

72 Ker je torej mogoče besedno zvezo „euro automatic payment“ z vidika upoštevne javnosti na splošno uporabljati v gospodarskem prometu za označevanje ene od lastnosti „plačilnih avtomatov“ in „bankomatov“, je odbor za pritožbe upravičeno menil, da je sporna znamka opisna z vidika namena zadevnih proizvodov.

73 Na drugem mestu, kar zadeva „detektorje ponarejenega denarja“, „prodajne avtomate“, „avtomate za karte“ in „čitalnike črtnih kod“, je odbor za pritožbe v točkah 17, 19 in 21 izpodbijane odločbe menil, da ti proizvodi, ali vključujejo mehanizem avtomatskega plačevanja ali pa so vključeni v tak mehanizem. Poleg tega je v točkah 19 in 21 izpodbijane odločbe še pojasnil, da so lahko „detektorji ponarejenega denarja“ in „čitalniki črtnih kod“ tesno povezani s pripravami za avtomatsko plačevanje, kot so avtomati za karte ali druge predmete, in da imajo torej lahko enak namen kot zadevne priprave.

74 Dalje, kot je bilo pojasnjeno v točki 51 zgoraj, je treba avtomatsko plačilo v eurih razlagati, kot da se nanaša na mehanizem, za katerega se je potrošnik enkratno ali trajno odločil po svoji volji in ki lahko sam izvede določeno dejanje ali samostojno uporabi določen postopek.

75 Iz navedenega izhaja, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke avtomatičnost plačila v eurih, ki se izvede s „prodajnimi avtomati“ in z „avtomati za karte“, ne izključuje uporabe potrošnikove volje.

76 Torej je odbor za pritožbe upravičeno ugotovil, da je prijavljena znamka opisna z vidika namena „detektorjev ponarejenega denarja“, „prodajnih avtomatov“, „avtomatov za karte“ in „čitalnikov črtnih kod“, saj ti proizvodi, ali vključujejo mehanizem avtomatskega plačevanja ali pa so lahko vključeni v tak mehanizem.

77 Na tretjem mestu, kar zadeva „avtomate za vozovnice [bankomate]“, je odbor za pritožbe v točki 18 izpodbijane odločbe menil, da bančna ustanova, ki ji bankomat pripada, ob izplačilu določenega denarnega zneska, ki se izvede v zadevnem bankomatu, imetniku bančne kartice le plača denarni znesek na podlagi denarne obveznosti, s čimer poravna dolg banke do imetnika bančne kartice. Prijavljena znamka naj bi bila torej z vidika zadevnih proizvodov opisna, saj je njihov namen tesno povezan s konceptom plačevanja. Tako je treba v nasprotju s trditvijo tožeče stranke ugotoviti, da ni mogoče izključiti možnosti, da bo upoštevna javnost ob branju prijavljene znamke to besedno zvezo razumela, kot da zlasti opisuje transakcije dviga gotovine, ki so izenačene s plačevanjem.

78 Vsekakor se je treba strinjati z ugotovitvijo UUNT, da so lahko bankomati opremljeni s številnimi funkcijami, ki ne vključujejo le dviga gotovine, ampak omogočajo še plačila ali nakazila in tudi – kot je navedeno v točki 18 izpodbijane odločbe – izdajo bančnih izpiskov. Tako bo upoštevna javnost podatke, na podlagi katerih proizvod omogoča avtomatsko plačevanje v eurih, razumela kot opisne, če je ta lastnost z vidika zadevnega proizvoda upoštevna (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne

9. marca 2010 v zadevi hofherr communikation proti UUNT (NATURE WATCH), T-77/09, neobjavljena v ZOdl., točka 30), kar v obravnavanem primeru drži.

79 Torej je odbor za pritožbe upravičeno menil, da je prijavljena znamka z vidika namena „avtomatov za vozovnice [bankomatov]“ opisna.

80 Poleg tega je treba opozoriti, da morajo imeti konkurenti tožeče stranke, ki bi lahko v svoje bankomate vključili mehanizem avtomatskega plačevanja v eurih, na podlagi načela obvezne razpoložljivosti, navedenega v točki 44 zgoraj, po katerem lahko opisne znake ali podatke o kategorijah proizvodov ali storitev, za katere se predlaga registracija, prosto uporabljajo vsi, možnost proste uporabe besedne zveze „euro automatic payment“.

81 Na četrtem mestu, kar zadeva „avtomate za bančne izpiske [in] izpiske“, je odbor za pritožbe v točki 18 izpodbijane odločbe v bistvu menil, da so ti tesno povezani z „avtomati za vozovnice [bankomati]“, saj so oboji običajno vgrajeni v samo en aparat, zato bi se prijavljena znamka razumela, kot da je opisna za oba zadevna proizvoda.

82 Dejansko je treba ugotoviti, da je mogoče „avtomate za bančne izpiske [in] izpiske“ in „avtomate za vozovnice [bankomate]“ združiti v enem aparatu, zato so tudi prvi – podobno kot drugi – lahko opremljeni še z drugimi funkcijami. Torej bo upoštevna

javnost prijavljeno znamko razumela, kot da opisuje bistveno lastnost zadevnih proizvodov, in sicer da lahko ti vključujejo mehanizem avtomatskega plačevanja v eurih.

83 Zato je odbor za pritožbe upravičeno menil, da je prijavljena znamka opisna z vidika „avtomatov za bančne izpiske [in] izpiske“.

84 Iz vsega navedenega izhaja, da je odbor za pritožbe upravičeno menil, da je prijavljena znamka na podlagi določb člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 opisna z vidika proizvodov iz razreda 9, kot so navedeni v točki 4 zgoraj.

– Storitve iz razreda 36

85 Kar zadeva storitve iz razreda 36, je treba na prvem mestu ugotoviti, da se vse ponujajo zlasti v bančnem, finančnem in računalniškem sektorju za izvedbo poslovnih in finančnih transakcij in da v nasprotju s trditvami tožeče stranke vse vključujejo plačevanje ali s kartico, ali če je to primerno, po elektronskih medijih.

86 Glede tega je treba v zvezi s trditvami tožeče stranke (glej točki 30 in 31 zgoraj) pojasniti, da to drži zlasti za storitve borznega posredovanja ali spletnega posredništva v elektronskem komunikacijskem omrežju, v sklopu katerih lahko pooblaščen posrednik v interesu upravičenca izvaja postopke plačevanja vrednostnih papirjev na zadevnem trgu, kot je upravičeno trdil odbor za pritožbe. Ta je prav tako upravičeno

menil, da menjalniške storitve v bistvu temeljijo na postopku plačevanja, katerega namen je medsebojna menjava valut.

87 V takih okoliščinah imajo vse storitve iz razreda 36 skupno lastnost, to je isti namen, zato je mogoče šteti, da spadajo v homogeno skupino storitev in torej skupna preučitev za celo kategorijo, kot je bila opravljena v točkah od 25 do 27 izpodbijane odločbe, po kateri zadevne storitve omogočajo avtomatsko plačevanje ali prejem plačila v eurih, zadostuje za vsebinsko preučitev prijave za registracijo znamke v zvezi z njimi (glej po analogiji zgoraj v točki 54 navedeno sodbo P@YWEB CARD in PAYWEB CARD, točka 80).

88 Na drugem mestu je treba še ugotoviti, da obstaja z vidika upoštevane javnosti dovolj neposredna in konkretna vez med besednim znakom „euro automatic payment“ na eni strani in posebno lastnostjo vseh storitev iz razreda 36 – to je okoliščino, da omogočajo plačevanje ali prejem avtomatskih plačil v eurih, po potrebi po elektronskih medijih – na drugi strani, ki je tesno povezana s pojmom avtomatičnosti pri izvajanju poslovnih in finančnih transakcij na bančnem, finančnem in računalniškem področju.

89 Zavrniti je treba tudi trditev tožeče stranke, po kateri naj bi UUNT v okviru predhodne prakse odločanja priznal, da znamka, ki le omenja bančno in finančno področje, na katero se nanašajo zadevne storitve, z vidika teh storitev ni opisna. Treba je namreč opozoriti, da so odločitve o registraciji znaka kot znamke Skupnosti, ki jih morajo sprejeti odbori za pritožbe na podlagi Uredbe št. 207/2009, v vezani pristojnosti in jih ne pokriva diskrecijska pravica. Torej je treba o zakonitosti odločitev odborov za pritožbe presojati samo na podlagi te uredbe, kot jo razlaga sodišče Unije, in ne

na podlagi njihove predhodne prakse odločanja (zgoraj v točki 44 navedena sodba STREAMSERVE, točka 66).

90 Torej se je treba strinjati z odborom za pritožbe, ki je v točki 24 izpodbijane odločbe menil, da besedna zveza „euro automatic payment“ vključuje neposredne informacije o namenu storitev iz razreda 36, zato bi bilo mogoče prijavljeni znak izenačiti s preprostim opisom narave ali namena zadevnih storitev.

91 V takih okoliščinah je odbor za pritožbe upravičeno menil, da je prijavljena znamka na podlagi določb člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 opisna z vidika storitev iz razreda 36, kot so navedene v točki 4 zgoraj.

92 Sklepov iz točk 84 in 91 zgoraj ni mogoče omajati niti s trditvami tožeče stranke, navedenimi v točkah od 32 do 35 zgoraj, da besedna zveza „euro automatic payment“ ni opisna, temveč je glede na to, ali proizvodi in storitve iz prijave znamke spadajo na bančno in finančno področje ali ne, le evokativna ali celo domišljijska.

93 Iz sodne prakse namreč izhaja, da opis na podlagi člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 pomeni neposredno navedbo namena, kakovosti ali lastnosti proizvoda in storitev, za katere je bila vložena prijava znamke, medtem ko je za evokativnost značilno, da med prijavljeno znamko in zadevnimi proizvodi ali storitvami ni dovolj tesne vezi, zato ta

ne presega dopustnega področja sugestije (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 31. januarja 2001 v zadevi Sunrider proti UUNT (VITALITE), T-24/00, Recueil, str. II-449, točki 22 in 24).

94 Ker je bilo torej dokazano, da je besedna zveza „euro automatic payment“ z vidika proizvodov iz razreda 9 in storitev iz razreda 36 opisna, ta spada na področje opisnosti v smislu člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 in je ni mogoče uvrstiti na področje evokativnosti.

95 Iz navedenega izhaja, da je odbor za pritožbe upravičeno menil, da je prijavljena znamka z vidika proizvodov in storitev iz razredov 9 in 36, kot so navedeni v točki 4 zgoraj, opisna. Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

96 Ker na podlagi ustaljene sodne prakse iz člena 7(1) Uredbe št. 207/2009 zelo jasno izhaja, da je za zavrnitev registracije znaka kot znamke Skupnosti dovolj, da za znak velja eden od tam naštetih absolutnih razlogov za zavrnitev (sodba Sodišča z dne 19. septembra 2002 v zadevi DKV proti UUNT, C-104/00 P, Recueil, str. I-7561, točka 29, in sodba Splošnega sodišča z dne 8. julija 2008 v zadevi Lancôme proti UUNT – CMS Hasche Sigle (COLOR EDITION), T-160/07, ZOdl. str. II-1733, točka 51), ni treba presojati o drugem tožbenem razlogu tožeče stranke, to je kršitvi člena 7(1)(b) navedene uredbe.

97 Zato je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

98 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi UUNT naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Družbi Euro-Information – Européenne de traitement de l'information se naloži plačilo stroškov.**

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 12. aprila 2011.

Podpisi